

זה היה מעשה אכזרי לשמו: שלושה גברים הגיחו

לעבר הזוג שהמתין לאוטובוס, וחתכו את פניהם בסכין

איש ליא בא לעזרה!

21. שממנו ירדו התוקפים באותו ערב. היא ברקה בכל בתי הקפה שלאורך הרד, עד שמצאה כי באחד מהם בילו השלושה בשתייה ואכילה עד קרוב לשעת חצות. חקירה יסודית הצליחה לגלות, כי אחד מהם היה חסאן ג'מעה אברהרם מבית לחם. כאשר נעצר, סיפר חסאן מי היו שני חבריו האחרים.

פוגרום פרטי באמצע הרחוב

באוקטובר 1983 הוזמנו דימונה ובעלה לזווה. במסדרון היה את הגברים שתקפו אותם. הרשימו אותי במיוחד העיניים שלו. האיש והקרנית היו באותו צבע, והן רדפו אותי כל הזמן, סיפרה דימונה בבית המישפט. היא זיהתה את נאסר ללא כל ספק, וזכרה היטב את צבע בגדיו ואת הסכין המבוקה ששלף מכיסו. היא גם זיהתה את חסן ואת אחמד אברגיאם, השלישי בחבורה.

זכר אותו ליליוועות דודף עדיין את דימונה, כפי שהעידה בבית המישפט. הצעירה המתולתלת, בעלת פני המלאך, עברה כבר כמה ניתוחים להקטנת הצלקת העמוקה בלחיה. אולם, הצלקת שנשארה בלבה, עמוקה עוד יותר. צעקתי וצעקתי ואף אחר לא בא לעזרה, סיפרה בבית המישפט. קשה היה להאמין כי על ספסל תחנת האוטובוס ישבו באותו רגע שלושה חיילים צעירים וחוקים שראו את כל המיקרה ופחדו להתערב. אלישע ציון, היום סטודנט למוסיקה, העיד במישפט: "אני פוחד מסכינים, זו בעייה אישית שלי, בעיקר אני פוחד על הידיים שלי". אמר הסטודנט למוסיקה. גם שני חבריו, זיו נגרי ורוני צדיק, נרתעו למראה הפלדה הנוצצת. וכך, באמצע הרחוב, בלב תל-אביב, מוקפים חיילים ואורחים, הצליחו שלושה גברים לבצע פוגרום פרטי, באין מפריע, בוג סטודנטים שלווים שיצאו לבלות.

התובעת ליה לביאון חקרה את החיילים, שסיפרו בדיוקנות את אשר ראו במרחק מטרים ספורים מהם. התובעת ניסתה לשכנע את השופט. אברהם מלול, כי נאסר הוא אשר נגע בשדיה של דימונה וגרם לה חבלה בסכין. השניים האחרים נאשמים רק בתקיפה בצוותא וחבלה על-ידי בעיטות ומכות.

סניגורו של חסן, עורך-הדין אהרון שלנגר, הצליח להוציא מפי העדים, כי היה זה חסן שניסה לשכנע את שני התוקפים האחרים להפסיק את התקיפה. כאשר סיימה דימונה את עדותה בבית המישפט, התמלאו עיניה היפות דמעות, היא פנתה לשופט ואמרה לו: "כעת, כאשר סיימתי את עדותי, אני רוצה לשאול רק שאלה אחת". היא פנתה לעבר נאסר, ושאלה אותו שוב: "למה עשית לי את זה?". נאסר לא השפיל את עיניו.

אלהים, אל תעשה כלום! אבל הסכין ניחתה בכל כוח על פניה היפיים של דימונה וקרעה את בשר לחיה מהעפעף ועד הסנטר.

הדם וההלם הכניסו את הצעירה להיסטריה. היא החלה צועקת. עיזרו לי! עיזרו לי! רוצה לעברו השני של הכביש, שם עמדה קבוצת אנשים. בעוד היא מתרחקת מהמקום, ניסה בעלה לתפוס את זרועו המושטת של התוקף, אך הסכין תכחה שוב ושוב בכשרו ופצעה גם את לחיו בחתך ארוך ועמוק. גם ידיו נדקרו מהמאבק על הסכין, והוא נפל לארץ בישביה. הגבר הגבוה שכין השלושה ניגש אל רוני הישבו על הארץ, משך את ראשו אחורה כשהוא אוזח בשערותיו, והכניס בעיטה ארירה לתוך פרצופו של הצעיר היושב.

זיהוי בבית-החולים

עד מהרה היו הנתקף ושלושת התוקפים ערימה מבלבלת של גופות בועטים, מכים וצועקים, רק ועקותיה החרות של האשה החרידו לבסוף את התוקפים, שקמו וברחו לעבר רחוב כנייהודה.

למרות שכל העניין נמשך רקות ארוכות, לא התערב עד אז איש מכל הנוכחים, ורק אחרי שכרחו שלושת התוקפים הצליח מישו לעצור מכוננית ולשלוח את שני הפצועים לבית החולים.

הרופאים בבית החולים נזקקו לזמן רב, כדי לתפור את הפצע הארוך בלחיה של דימונה. היא קיבלה כדורי הרגעה ובכערה הוזה למחצה ראתה איש מישטרה מביא לחדרה גבר לבוש מכיסיים קצרים שעניו קרות ומפחידות. "למה עשית לי את זה?" עקרה דימונה לעבר הגבר, שביא השוטר למיטתה. "זה הוא זה הוא" אמרה לשוטר. למרות מכאוביה והזעזוע שעבר עליה, זיהתה דימונה בבטיחה את הגבר שדקר אותה. אולם השוטר היה בטוח כי היא מבלבלת והוזה, ולכן שיחרר את נאסר אבראלחאג' מעוזה, שנעצר על-ידי המישטרה לא רחוק ממקום המעשה.

כאשר נכנס חוקר מישטרה נוסף לחדרם של בנייהווג, שאלה אותו דימונה, מייד, היכן התוקף, אבל הוא הרגיע אותה ואמר שזה לא היה האדם הנכון. הוא חקר את בנייהווג, שלא יכלו כמעט לרבר, מפני שהתפרים בפניהם הגיעו עד לשפתיים. החוקר ביקש מהם להרכיב קלסטרון.

המיקרה אירע ביום האחרון של חודש מאי 1983. מאז עברו על המישטרה חמישה חודשים של חקירה מאומצות, כדי לחזור ולהגיע אל נאסר אבראלחאג', אחרי ששוחרר באותו ערב, נעלם מתל-אביב. המישטרה ערכה שיחזור מהלכו של קו האוטובוס

שלושה גברים התקרבו ליושבים על הספסל ואמרו להם כמה מילים מאיימות, הצעירים על הספסל לא נעו, והשלושה המשיכו ללכת. כאשר עברו ליד בנייהווג הנשענים על הגדר, שלח את מהם את ידו ונגע בחזה של דימונה.

שלושה גברים התקרבו ליושבים על הספסל ואמרו להם כמה מילים מאיימות, הצעירים על הספסל לא נעו, והשלושה המשיכו ללכת. כאשר עברו ליד בנייהווג הנשענים על הגדר, שלח את מהם את ידו ונגע בחזה של דימונה. כוּפּוּן אינסטינקטיבי סילקה הצעיר

פנים חתוכות בלב תל-אביב, מול עיניהם של חיילים העליון, מימין) ואשתו דימונה. על לחיי בני הזוג נותרו צלקות עמוקות.

רה את ידו של הגבר ממנה צועקה אליו: "מה אתה עושה?" רוני, בעלה, התקרב ושאל את התוקף למעשיו. כאשר הרים רוני את ידו ראתה דימונה סכין מנצנצת נשלפת מתוך כיסו של התוקף. היא רצה לעבר בעלה, חיבקה אותו וגוננה עליו: "לא קרה כלום, לא קרה כלום". מילמלה כדי להרגיע את בעלה, ולעבר התוקף צעקה: "בשם

ששה אנשים ולא נותר מקום. לכן נשענו בנייהווג על גדר בניין סמוך והמתינו לאוטובוס. למרות השעה המאוחרת היתה תנועת אנשים ברחוב והיה אור בסכיבה. ליד תחנה סמוכה נעצר אוטובוס מס' 21, שבא מגני התערוכה. כמה אנשים ירדו מהאוטובוס והתקרבו לעבר העומדים בתור.

עצור עד תום ההליכים נגדו, ויהיה עליו לשבת במעצר תשעה חודשים, עד שיתחיל מישפטו.

הסניגורים, שמחה זיו ורודי יפתח, ביקשו את הקדמת המישפט, אך נשיאת בית-הדין המשוט המחוזי, חנה אבנור, כתבה על גבי התיק, כי כל זמן שאין מינויים חדשים לשופטים, אין אפשרות להקדים את הדין.

צפויים מינויים. הסניגורים החליטו לבקש מבית-הדין המישפט לרון מחדש במעצר ולשחרר את הנאשם, כינתיים, בזמן שנותר עד המישפט. השופט אריה סגלסון רן בבקשה, אך לא נעתר לה, ואז עירערו הסניגורים לבית המישפט העליון. דווקא שם מצאו אוזן קשובה. השופט רוב לוי קבע, כי אין זה טוב ואין זה רצוי שנאשמים יחכו במעצר תקופות כה ארוכות.

אולם הוא התייחס להערתה של הנשיאה ברבר מינוי השופטים. "מינויים כאלה, צפויים בעתיד הלא רחוק", כתב השופט בהחלטתו, ולכן יש סיכוי כי המישפט יוקדם. אולם אם הדבר לא ייעשה, יהיה השופט מוכן לעיין מחדש בהחלטת המעצר.

מישפטים זה מיקצונו

המערער גילה כי

כדי להגיש עירעור

צריך ידע מישפטי

"במה אתה עוסק, אדוני?" שאל השופט חיים בן-דוד את המערער שעמד לפניו. יש לי מיפעל המייצר אלומיניום אנודיזד, ענה האיש. "ובכן, אתה רואה, אדוני, אני ניסית לייצר בתי אלומיניום כזה וזה לא הצליח, הבנתי שצריך מישו ממוחה כדי לבצע זאת. גם השופטים זה מיקצו עירעור ללמוד, ואי-אפשר להגיש עירעור לבד, כלי עזרת עורך-דין". הסביר השופט למערער באורח רוח.

באיזו זכות? האורח הגיש בעצמו עירעור על פסק-דין שפסק נגדו שופט-השלום. היה זה מישפט בתביעה אזרחית על סכום כסף, שופט-השלום נחר להאמין לצד השני, וחייב את המערער לשלם ליריבו סכום כסף מסויים. "אינני מערער בגלל הכסף", חזר והבהיר האורח, "אני פשוט לא מבין באיזו זכות השופט לא האמין לי והאמין דווקא לצד השני".

השופטים התרשמו מכנותו של האיש ורצו לעזור לו. הם הסבירו לו, כי לשם הגשת עירעור כדן היה עליו לצרף מיסמכים שונים, שהוא לא צירף, וכי הטענות, שאותן הוא טוען, אינן מספיקות להצליח בדין. "מישפטים זה מיקצו, למזרים את זה באוניברסיטה ארכע שנים ועוברים גם בתחנות, אתה לא יכול לבוא מהרחוב ולטעון כעורך-דין, אמרו לו השופטים.

זו חובתו? אבל מדוע הוא לא קיבל את גירסתו? חזר ושאל האיש. השופט מנחם אילן ניסה שוב להסביר לו: "זו לא היתה רק זכותו של השופט להחליט מי בניכם צודק, זו היתה חובתו. לשם כך הוא יושב בדין. כבר אלפי שנים פוסקים כך במישפטים, וטרם מצאו שיטה טובה יותר", אמר השופט. "אבל אתה לא צריך להיות נפגע. השופט לא קבע שאתה שקרן. אתה יכול להמשיך להאמין עד סוף ימך שהשופט טעה ואתה הצודק. שופטים טועים לפעמים, אבל מכיוון שהשופט דלמטה הוא שמע וראה את העדים, אנחנו, בבית-הדין לעיר-עורים, איננו יכולים להתערב בקביעתו זו".

מאחר שהמערער טרם נראה משוכנע, החליטו השופטים להסביר לו את הדברים בצורה מחשבת. אם אתה מבטל כעת את העירעור, אז לא קרה כלום, אבל אם אתה רוצה להמשיך ולטעון את נימוקיך, הרי שאם נאלץ אותך בהוצאות, וזה עלול להיות סכום הגדול בהרבה מסכום התביעה שבה חייבת.

לבד ככר ויתר המערער על עירעורו וחזר לעטק באלומיניום אנודיזד.